

Vanuit mijn hart

Zeg jij weleens hardop wat iemand voor jou betekent? Vaak nemen we daar de tijd niet voor. Zonde. In deze rubriek laten we een lezeres aan het woord die niet langer wil wachten.

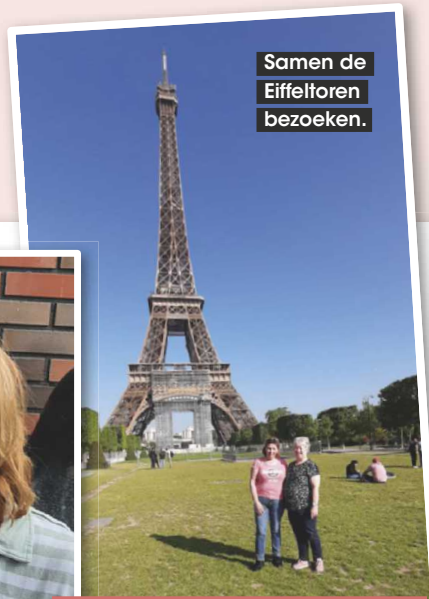
Lieve Joke,

Tien jaar geleden overleed Rob, mijn broer, onverwachts en veel te jong, pas 45. Twee jaar eerder was hij geopereerd aan zijn hart en alles leek daarna goed te gaan. Totdat hij opeens ziek werd en een nieuwe operatie niet meer mocht baten. Zijn overlijden was erg zwaar. **Rob was mijn beste vriend en we woonden zelfs samen. Omdat we allebei geen relatie en geen kinderen hadden, kochten we in 2001 ons ouderlijk huis van onze moeder.** Zij wilde graag kleiner gaan wonen en wij vonden het zonde als er iemand anders in haar huis zou gaan wonen. We trokken er samen in en dat ging hartstikke goed. Ook jij, onze oudere nicht, kon het altijd goed met Rob vinden. **Onze moeders waren zussen en van kleins af aan kwamen we al veel bij elkaar over de vloer.** Omdat Rob en ik niet zo'n heel goede band met onze moeder hadden, kwamen we graag bij jou thuis. Jouw moeder was namelijk wel altijd warm en ze deed veel leuke dingen met ons, zoals appeltaarten en lekkere cakes bakken. Rob en ik grapt weleens dat zij onze tweede moeder was, want bij haar voelden we ons helemaal op ons gemak. Altijd kon en kan ik rekenen op jouw steun. Toen Rob twee weken voor zijn overlijden in het ziekenhuis in Utrecht belandde, ging je elke dag met me mee om hem te bezoeken. Vanuit de Achterhoek, waar wij wonen, was dat al snel een ritje van anderhalf uur. Ook na zijn overlijden was je er voor mij.

José (58, links) en Joke (63)

Toen ik zijn uitvaart moest regelen, week jij niet van mijn zijde. Alle keuzes die ik moest maken, overlegde ik eerst met jou en daarna met mijn moeder. **Na Robs begrafenis besloot ik vooral te genieten van het leven, juist omdat Rob dat zelf ook deed. En ook daarin hielp je mij.** Je nodigde me regelmatig uit voor een etentje met jou en je gezin thuis. Of we gingen een weekdje weg. Ik was zo verdrietig, maar dankzij jou kon ik mijn zinnen verzetten en dat vond ik echt heel waardevol. Helaas overleed mijn moeder in 2020. Ze was beginnend dementerend en vond de pandemie erg verwarrend. Voor haar was het fijn dat ze rust had, maar ik dacht wel: nu heb ik echt niemand meer, want mijn vader was in 1993 al overleden. **Verdrietig belde ik jou met het nieuws en jij liet alles uit je handen vallen om samen met mij de uitvaart te kunnen regelen.** Dat was zo fijn. Door jou voelde ik me niet alleen. We zijn nu drie jaar verder en in de tussentijd ben jij gescheiden van je man. Een moeilijke periode. Toen kon ik er ook eens voor jou zijn. Net als nu.

'Alle keuzes die ik moest maken voor de uitvaart, overlegde ik eerst met jou'

Want nu is het jouw moeder die dementeert. Samen bezoeken we haar elke dinsdag in het verzorgingstehuis. Met z'n drieën drinken we dan een borrel en als je moeder vraagt hoe het met mijn moeder gaat, dan kijken we elkaar vaak even aan. **Het is jammer dat we allebei onze moeder moeten verliezen aan deze slopende ziekte, maar we beseffen des te meer dat we in ieder geval elkaar nog hebben.** Ik ben daar zo blij om, jij bent de zus die ik nooit heb gehad!

Liefs en een dikke kus, José

Wil jij ook vertellen wat iemand voor jou betekent? Mail je verhaal in het kort naar post@vriendin.nl, wie weet interviewen we je voor deze rubriek.